Temps ordinari – Quinzè diumenge

Is 55, 10-11
Rm 8, 18-23
Mt 13, 1-23

De vegades, se sol dir que les paraules se les enduu el vent, com volent significar que les paraules tenen poc valor, poca força. Però això, almenys en molts casos, no és veritat. Hi ha paraules que se'ns fiquen molt endins i fan néixer en els nostres cors uns sentiments que tenen una gran influència en la nostra vida. Tots tenim experiència que certes paraules que ens han dit ens han fet mal: ens han entristit, ens han desanimat. Potser, fins i tot, ens han enfonsat. I, al contrari, hi han hagut paraules que ens han fet ressuscitar, que han fet renéixer l'esperança en els nostres cors i ens han retornat les ganes de seguir vivint, lluitant i estimant. La paraula humana mai no és indiferent: té molta força, molt de poder.

*Però encara en té molta més la Paraula de Déu. Cada diumenge nosaltres tenim el privilegi d'escoltar aquesta Paraula. Una Paraula que té potència per ajudar-nos a viure amb més plenitud, sense deixar-nos abatre ni per les dificultats i decepcions que anem passant, ni pels egoismes esterilitzants que sovint ens dominen.*Com acollim aquesta Paraula ? El Senyor, diumenge rere diumenge, sense cansar-se mai, la va escampant generosament en els nostres cors. No és una paraula anònima, sinó una paraula personal, que em diu a mi aquell Senyor que em vol ajudar perquè sap com soc i coneix la situació en què em trobo. La llàstima és que, de vegades, nosaltres no la deixem germinar: li impedim que pugui créixer i llavors no dona fruit. Quina llàstima!

A l'evangeli que acabem d'escoltar, hem vist que hi ha quatre escampades de llavor, de les quals tres resulten fracassades per causes externes a la llavor. En la primera, la llavor cau al costat del camí: és a dir, ni tan sols entra en el camp. Això passa quan escoltem la Paraula de Déu amb el cor distret. Llavors sona a cosa coneguda i no té cap ressò en el nostre cor, cap influència en la nostra vida. El nostre cor, en aquest cas, és com l'asfalt de la carretera: és impossible que el gra hi arreli. Impossible. Llavors la Paraula es malversa, es perd. Quina llàstima. Amb quina disposició escolto la Paraula de Déu durant l'eucaristia?

Un altre cas és el del gra que cau en terreny rocós: hi ha poca terra i ben aviat s'asseca, perquè no pot arrelar. Això ens pot passar si no hi ha profunditat en la nostra vida: si som persones superficials. Per quines coses m'interesso? Tinc ideals, projectes que valguin la pena, que donin sentit i profunditat a la meva vida ? Preguntem-nos molt sincerament si la nostra vida dona fruit: si per allà on passo les coses milloren, si creix la bondat, la veritat, la unió, la justícia, si deixo petjades que altres podran seguir. Puc dir, suposat com visc, que val la pena viure, que la meva vida és positiva per al món? Quin rastre deixo darrere meu?

Una altra part de la llavor, diu l'evangeli, va caure en una terra on hi havia cards i aquests la van ofegar. Hi ha persones que sí que es prenen la vida seriosament. Però el punt més alt de la seva escala de valors no és l'evangeli. Volen ser fidels, però sempre que no hagin de renunciar a certs interessos seus, que consideren intocables. Llavors, malgrat la seva bona disposició inicial, els neguits els aclaparen i la fidelitat a l'evangeli passa a segon terme. Tenen altres preocupacions i la bona llavor queda ofegada: no arriba a donar fruit. Quin és el valor fonamental de la meva vida, aquell que considero irrenunciable i que passa per damunt de tot?. Realment és l'evangeli?

Finalment, hi ha una part de la llavor que cau en terra bona i dona fruit. Tant de bo que tots nosaltres siguem d'aquesta terra bona. És a dir, homes i dones, amb els nostres defectes, sens dubte, però amb bona voluntat: persones de cor senzill, generós, disposades a acollir i a col·laborar amb la Paraula de Déu. Una Paraula que el Senyor cada diumenge sembra generosament, a mans plenes, sense cansar-se mai. Una Paraula que, si no l'ofeguem, té força per anar-nos convertint en homes i dones nous capaços de viure amb l'esperança, fent el bé i estimant. Vull ser d'aquests? Reflexionem-hi.

Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del ***P. Lluís Armengol i Bernils*** *(Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre* ***"El pa de la Paraula nº 3. Diumenges i festius. Cicle A."*** *Editorial Claret, 2004*

ETIQUETES
LLAVOR FRUIT PARAULA DE DÉU